

ΑΠΟ ΤΑ ΟΝΕΙΡΑ

[Τὸ «Ἡμερολόγιον» χάρει καὶ σεμνύεται ὅτι πυκνώνει ὀλονὲν τὴν φάλαγγα τῶν ἐν τῷ ἔξωτερικῷ δοκίμων καὶ εὐπροσώπων συνεργατῶν του. Τὸ φαινόμενον εἶνε εὐοίωνον ἀπὸ ἐθνικῆς ἀπόψεως. Οἱ ξηνητευμένοι Ἕλληνες δὲν διεξάγουν κρατερόν μόνον τὸν περιὺλικῆς ἐπικρατήσεως ἀγῶνα ἐν τῇ προστριβῇ καὶ τῷ διαγωνισμῷ αὐτῶν πρὸς τὰ ἄλλα φῦλα. Δὲν θύουν μόνον εἰς τὸν χρυσοῦν μύσχον, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸν βοῦμον τῶν ὠραίων ἰδανικῶν, ὅσα χαρακτηρίζουν τὰς πράγματι ἐκπολιτιστικὰς φυλάς. Τὸ χρῆμα συνήθως παρ' αὐτοῖς εἶνε ἀπλῶς τὸ ὄργανον—ὄχι ὁ κύριος σκοπός. Καὶ ἐντεῦθεν τὰ θαύματα τῆς φιλανθρωπικῆς καὶ πατριωτικῆς τῶν δράσεως. Ἀλλὰ καὶ τὰ γράμματα, ἡ φιλολογία, ἡ τέχνη ἀριθμοῦσιν ὄχι ὀλίγους φιλοτίμους ἐργάτας. Ἐξ αὐτῶν γνωρίζομεν ὧδε, διὰ τῆς παρατιθεμένης εἰκόνας, τὸν ἐν Κάφρ-ελ-Ζαγιάτ τῆς Αἰγύπτου ἐμπορευόμενον φίλον καὶ συνεργάτην κ.

Χρ. Παπαζαφειρόπουλον, γνῶριμον ἤδη εἰς τοὺς ἡμετέρους ἀναγνώστας καὶ ἐκ τοῦ περυσinioῦ κοινωνικοῦ μεθυγραφήματός του «Ὁ Βλάξ». Εἶνε ἐκ τῶν νέων, οἱ ὁποῖοι τιμοῦν καὶ ἐξαίρουν τὴν ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ ἑλληνικὴν εὐφυΐαν καὶ δρασίην].

ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΣΥΝΝΕΦΑ

ΔΕΙΔΙΝΟ ἀνοιξιάτικο.

Ἐνα ξεψύχισμα ἤρεμο γαλανῆς ἡμέρας, ξεδιπλωμένο ἀπαλώτατα μέσα στὴ θαμπὴ ἀγκαλιὰ τῆς Ζωῆς.

Ἀπὸ τὸ ἀνοιχτὸ παράθυρό τους, τὸ σφιγμένο μέσα στὴν πράσινη ἀγκαλιὰ τοῦ κισσοῦ, ξεδιαλύνουν τὸν ἄχολο θάνατον τοῦ Φωτός. Ὁ μυστικὸς ἀντίλαλος τοῦ ἀπέραντου Πόνου, ποῦ ἀπλώνεται γύρω στὴν Πλάση, φέρνει στ' αὐτιά τους τὸ μελαγχολικὸ τραγοῦδι τοῦ κήπου κάτω, τῆς γαλαζόλευκης θάλασσας πέρα.

Ἀντικρῦ, στὸν τοῖχο τοῦ περιβολιοῦ, σκαρφαλών' ἡ

ἀγράμπελη κι' ἀπλώνει κουρασμένη τὰ κλώνια της, κου-
νιώντας πρόσχαρη τὶς ἀκρότατες πλεξοῦδες της, στὸ
ἦσυχο χᾶϊδεμα τοῦ μπάτη, ποῦ φρυσᾷ μαλακὰ ἐκεῖθε,
ἀπὸ τοὺς κάμπους τοὺς θαλασσένιους. Τὰ λουλούδια
σφίγγουν φοβισμένα τὰ πέταλά τους ἀφίνοντας ἀσθενικὲς
τὶς τελευταῖες τους μυρωδιές. Ἐδῶθε τὸ κῆμα γλύφει
παιγνιδιάρικο κ' ἦσυχο τὴν ἀμμουδιά· ἀπ' ἐκεῖ, στὴν
ἄλλη τὴν ἄκρη, φιλεῖ τὴ γαλανὴ καμάρα τ' Οὐρανοῦ
κι' ἀνάβει ἀπὸ Ἀγάπη καὶ φωτεινὰ τρεμουλιάσματα σὰν
ὑπέροχα Ἡδονῆς ῥίγη ταράζουν σπασμωδικὰ τὸ γαλα-
ζόλευκο σῶμα του.

Σιγοκουνιέται καὶ φεύγει γλιστρῶντας ἐπάνω στὴν
ύγρὴ ἐπιφάνεια, ἓνα πανάκι ὀλόλευκο, ἓνα πανάκι ταξει-
διάρικο. Ὁ βᾶθρακας ἀρχινᾷ τὸ βραχνό του τραγοῦδι
καὶ τὸ μαντρόσκυλο μακρὰ ρυάζεται λυπητερὰ καὶ δια-
λαλεῖ τὰ ἐπινίκια τοῦ Θανάτου.

* *

Ἔχει γύρει στὸν ὦμο του. Ἔχει ἀγκαλιάσει τὴ μέση
της. Προστά τους ἀνοικτὴ τῆς Ζωῆς ἡ διαθήκη χάνεται
ὀλοένα στὸ μαῦρο σκοτάδι. Χαμογελᾷ. Τῆς μιλεῖ γιὰ τὸ
μακρυνὸ περιβόλι, ποῦ ἀνήξερο τὸν ἐδέχθηκεν ἔξαφνα
μὲ τὸ πρῶτο τῆς ἡμέρας χαμόγελο. Κρουφολεῖ της
τ' ἀχρωμάτιστα ὄνειρα τῆς πρώτης του ἡλικίας, τ' ἀπα-
τηλὰ καὶ τὰ ψεύτικα ποῦ — χρόνια ὀλόκληρα — ἐνανού-
ριζαν μιὰ στιγμὴ τῆς ψυχῆς του τὴν ἀγωνία γιὰ νὰ τὴν
ρίξουν ὕστερα ματωμένο συντρίμμα στῆς μαύρης ἀπελπι-
σίας τὸ πέλαγος...

Τῆς μιλεῖ γιὰ τὸ μεγάλο ταξειδί του, γιὰ τὸ μικρὸ
κι' ἀπάνεμο λιμάνι, ποῦ βρέθηκ' ἔξαφνα προστά του,
τὴν ὥρα ποῦ μανιωμένο τὸ κῆμα τοῦ ἐτοίμαζε χίλιους
θανάτους. Ἐκείνη χαμογελᾷ του καὶ στὶς ὀλόμανρες
κόρες τῶν μεγάλων ματιῶν της ζωγραφίζεται τὸ γλυκο-
χάραγμα μιᾶς ἀγνωστης αὐγῆς ἀγκαλιασμένης σφιχτὰ
τὴ Χαρά.

* *

Ἐξαφνα τὸ σκοτάδι ἐνίκησε. Ἐνα περαστικὸ σύννεφο

καθρεφτίζεται τώρα στῶν ματιῶν τους τους κόσμους
καὶ εἰγὴ φθινοπωρινὰ τους ἐγγίζουσι σὰν βλέπουν ὀλό-
γυρα σιωπηλοὶ τοῦ θανάτου τὸν θρίαμβον.

Ἡ πράσινη ἀγκαλιὰ τοῦ κισσοῦ, ποῦ σφίγγει τ' ἀνοι-
κτὸ τους παράθυρο, ἀνατριχιάζει στὰ μαῦρα φιλήματα,
ποῦ τῆς δίνει ἡ νύχτα. Οἱ τελευταῖες μυρωδιές τῶν λου-
λουδιῶν ἐξεψύχσαν. Ἀρμονίες ὑπέροχες νεκρικῆς πλα-
νῶνται ὀλόγυρα.

Τὸ ταξειδιάρικο, τ' ὀλόλευκο πανάκι ἐχάθηκε σὰ νὰ
τὸ κατάπτε τὸ μαῦρο τὸ κῦμα. Ὁ βάρδακας τῶρ' ἀπο-
κρίνεται δυνατώτερα στῆς κουκουβάγιας τὸ βογγητὸ
καὶ τὸ μαντρόσκυλο μακρὰ οὐρλιάζει λυπητερὰ καὶ
μὲ πείσμα σὰ ν' ἀνοιῶσε τὴν προσέγγιση κάποιου κλέφτη
ἀόρατου...

ΧΡ. ΠΑΠΑΖΑΦΕΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΠΟ ΤΑ "ΑΛΑΒΑΣΤΡΑ,"

Η ΓΥΝΑΙΚΑ

ΜΕ πόθο ὁ ἄνδρας φτάχνοντας νὰ βρῆ τὴν εὐτυχία,
παλαίβει ἀκούραστα, νικᾷ τῆς φύσεως τὰ στοιχεῖα,
ζητεῖ νὰ ᾄδῃ τ' ἀθώρητα καὶ τ' ἀφθαστα νὰ φθάσῃ,
σκάβει τὴ γῆ τὴν καρπερὴ, ξυλοκοπᾷ τὰ δάση,
πατεῖ τ' ἀπάτητα βουνά, ψηλὰ τὰ νέφη ἐγγίζει,
τὴ μανιωμένη θάλασσα μὲ μιὰ σανίδα σχίζει,
καὶ μὲ τὸ μάτι ἀχόρταγο, μ' ἀχόρταγο τὸ στόμα,
συναρίζει πλούτη ἀπ' τὸ νερὸ καὶ πλούτη ἀπὸ τὸ χῶμα...
Κ' ἐνῶ σὰν ἄλλος βασιλεὺς κτίζει τρανὰ παλάτια,
στρέφει τὰ μάτια καὶ θωρεῖ τῆς γυναικὸς τὰ μάτια,
καὶ βλέπει μέσ' ἑστὰ βάθη των πλούτη ἐνὸς ἄλλου Κροίσου,
κάτι σὰν ἄστρα τοῦρανοῦ, καὶ ἄνθη παραδείσου·
καὶ λέγει μὲ παράπονο: «Ψεῦτρα ἢ χαρὰ τοῦ κόσμου·
τὴν εὐτυχία ὁποῦ ζητῶ, ἐσύ, γυναῖκα, δός μου!»

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ